

TOBIAS BØRGAARD

Tobias på 28 år identificerer sig selv som Vendelbo, men har været bosat i Aarhus de sidste otte år. Men det er hans tredelte relation til Grønland, som har fået størst betydning for hans liv.

Portrættet er lavet på baggrund af et interview udført af Sara Hansen Friis og Malene Querling i forbindelse med kandidatfag på Religionsvidenskab, AU

Tobias var omkring otte år, da han første gang fik kontakt til sin grønlandske farmor. De snakkede sammen: Tobias sagde: "*Hej Farmor*", og farmor sagde: "*Hej Tobias*". Derefter snakkede hun grønlandsk og Tobias dansk; men på trods af, at han ikke forstod andet, af det hun sagde, husker han hende stadig som en meget sød dame. Kontakten havde de i fire-fem år, indtil farmoren døde. Hun var Tobias' eneste familiære kontakt på Grønland. Alligevel fylder Grønland meget for Tobias. Hans far er halvt grønlandsk, halvt dansk; men ud over den årlige "Julehilsen til Grønland", så er der intet, der burde holde Tobias fast i sine grønlandske rødder, og han har kun besøgt Grønland én gang. Tobias' far blev født i Upernavik af en grønlandsk mor og dansk far, og selvom han kun er halvt grønlandsk, ses det tydeligt på hans "skæve øjne og brune kulør", at hans

rødder ikke kun er danske. Faren kom til Danmark som 4-5 årig, da han var syg med tuberkulose og ikke kunne behandles for sygdommen på Grønland.

Derefter blev han sendt til et børnehjem i Kolding og kort derefter adopteret af et ægtepar fra Sydsjælland.

Ud over blodets relation til Grønland fik Tobias tilbage i 2007 et præj om, at hans daværende studenterforening: Kristeligt Forbund for Studerende havde en drøm om at lave noget for unge kristne på Grønland, da der ellers intet ungdomsarbejde er på Grønland. Denne tanke er vokset i Tobias, og det var også den, der førte ham til Grønland i vinteren 2017. For der at undersøge, om han en dag kunne flytte til Grønland og hjælpe med at starte noget kristent ungdomsarbejde op der. Men relationen til Grønland har også en helt anden begrundelse: Tobias er historiker og har med det udgangspunkt undersøgt meget omkring landets relation til Danmark, og han har et ønske om at møde det grønlandske folk, måske for at kompensere for den uretfærdighed de mødte fra den danske regerings side, men også med et ønske om at møde grønlændere på deres præmisser, i deres hjemland, hvor de kan få lov til at være dem, de er.

Tylstrup ligger i Nordjylland, og det er her Tobias har sine barndoms minder fra. Barndoms minderne er gode minder fyldt med leg med den tre år ældre storebror, gåture og badning ved klitterne i Blokhus og leg i skovene omkring Tylstrup. Tobias' sommerfødselsdag betød stor familiefest, brunsviger, fodbold og vandkamp i haven og så en anden helt speciel tradition: Bedstefaren var biavler og hver sommer, når han havde slynget honning, inviterede han familien til vaffelhonningfest ude i deres have. De stillede lange borde op, hvor hele familien på 20-30 mand kunne sidde og så spise løs af løbehonning og vafler. Nogle minder, som stadig står meget stærkt for ham.

Tobias bor i dag i Aarhus med sin hustru Helene. Han er uddannet fra Aarhus Universitet i engelsk og historie, og nu arbejder han som gymnasielærer på et gymnasium i Ringkøbing. De lange ture til Ringkøbing og forberedelsestimerne på Statsbiblioteket eller Dokk1 i Aarhus fylder timerne i hverdagen; men Tobias' kristne fællesskaber fylder hans weekenderne og fritid. Han kommer i Christianskirken i Aarhus, hvor han og Helene også er en del af et mindre fællesskab, som sammen læser i Biblen, beder sammen og deler tanker om

livet og troen. "Mantage" er et af Tobias' yndlingsfællesskaber, fordi der kun er mænd, og *"et fællesskab kun med mænd er bare rigtig godt"*, siger Tobias. Han udtrykker, at det er godt at have nogle fællesskaber sammen som ægtepar; men hans herregruppe, som Helene altså ikke er velkommen i, er mindst lige så vigtigt. Når de mødes, snakker de om de store ting i livet eller er sammen om en aktivitet. "Mantage" er opstået ud fra Tobias' daværende studenterforening: Kristeligt forbund for studerende, hvor den ansatte studentersekretær opfordrede nogle til at blive ledere af mindre fællesskaber, hvilket var en udfordring, Tobias tog op sammen med kammeraten Anders. Siden dengang har herregruppen fungeret, og den gør det stadig.

Fremtiden er lidt uklar, for Tobias kan bare rigtig godt lide Aarhus. Aarhus føles hjemlig på grund af alle de venskaber, som han har i byen, byens geografi, omgivelserne: skove, bakker, men også byen i sig selv. Men Tobias føler sig stadig ikke som aarhusianer. Derimod er Tobias' rødder som vendelbo stadig stærke og så den lille relation, han har til Grønland, – den relation, som for ham synes kæmpestor og som gør, at han også drømmer om at flytte dertil en dag. Måske skal han en dag dertil for at arbejde som gymnasielærer og forsøge at tage del i det kristne fællesskab på Grønland. At Grønland har fået så stor en betydning for Tobias har ikke ligget i kortene, og det er derfor heller ikke noget, han vil kræve, at hans børn får, medmindre de ender med at vokse op deroppe, men Grønland skal helt klart vises frem for dem, fordi det er en oplevelse, han under dem.

